

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.897 van 16 september 2003
in de zaak A. 122.296/VII-29.820**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat M. GROUWELS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Lacomblélaan 59/61 B5,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Burkinese nationaliteit, op 27 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDERHEYDEN, die, loco advocaat M GROUWELS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker heeft op 24 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend
op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van
bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer
in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 25 september
2001, bijgestaan door een raadvrouw, gehoord. De zaak werd in voortzetting gesteld naar
de zitting van 30 oktober 2001.

1.3. De vierde kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op
12 november 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker.
Dit advies bevat de volgende overwegingen:

"Gelet op de aanvraag tot regularisatie van 24 januari 2000 en op de bijgevoegde
stukken;

Gelet op de nota van het onderzoekssecretariaat d.d. 16 mei 2001;

Grondig samen lezen van de thans alhier voorliggende stukken en verzoeker
gehoord, zowel bij monde van zijn raadsman als in persoon, leert dat het verzoek
ontvankelijk is maar geen positief advies verantwoordt op grond van art. 2.4.

Zo het dan al juist is dat verzoeker hier reeds meer dan zes jaar ononderbroken
verblijft en er een vermoeden bestaat van een duurzame integratie en/of humanitaire
redenen, dan blijken die vermoedens ten deze helemaal niet bewaarheid.

Na al die jaren heeft betrokkene noch een passieve noch een actieve kennis van een
van de nationale talen kan hij niet aantonen waarmee en/of waarvan hij hier overleefd
heeft, kan hij niet buigen op een vrienden- of kennissenkring, minstens toont hij, op wie
de bewijslast rust, helemaal niet aan daarover te beschikken.

Daar waar zijn landgenoten alle Frans spreken, is hij Engelstalig hetgeen meteen
de vraag doet rijzen naar zijn reële herkomst en identiteit, alhoewel alle desbetreffende
overgelegde stukken prima facie betrouwbaar lijken, en naar de humanitaire redenen
om hier een gunstig advies tot regularisatie af te leveren.";

1.4. Op 11 januari 2002 heeft de raadvrouw van verzoeker een schrijven
gericht aan de minister van Binnenlandse Zaken waarin zij kritiek levert op het advies van
de Commissie.

1.5. Op 6 februari 2002 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de
aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het
advies van de commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Mijnheer,

Ik heb het schrijven van uw raadsman van 11 januari ll. inzake het ongunstig advies van de 4/ Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie in goede orde ontvangen.

Genoemde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door u ingediend bij de Burgemeester te ZAVENTEM, op 24/01/2000 en dat het nummer 1930 2000 0124 00010 draagt.

Ik heb beslist dit ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie toch te moeten volgen. De door u en uw raadsman aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem en waarvan u in bijlage een kopie vindt - te wijzigen.

Overwegende dat genoemde Kamer van de Commissie voor Regularisatie oordeelde dat er onvoldoende elementen in het dossier aanwezig waren om te kunnen vaststellen of er wel degelijk sprake is van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen. Dat er nu een attest van de vzw Mikst wordt voorgelegd dat spreekt van een taalopleiding van "13 september tot 25 november", welke u niet zou hebben voleindigd. Aangenomen kan worden dat dit een cursus betreft van 13 september 2001 tot 25 november 2001, een periode geruime tijd na het indienen van het regularisatieverzoek. Dat het onderzoek de periode betreft voorafgaande aan of tijdens het regularisatieverzoek.

Dat ook één getuigenis dd. 19 december 2001 aanwezig is van Kwain Wilson, waarin opnieuw sprake is van een cursus Nederlands. Voor dit element geldt opnieuw het hoger gestelde. Dit getuigenis is overigens onvoldoende om hieruit duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen uit af te leiden.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.";

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

"Enige Middel: Schending van de plicht tot motivering zoals bepaald in art. 62 van de Vreemdelingenwet alsook in de arts. 1-3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Formele Motivering van Administratieve Aktes en overschrijding van de bevoegdheid tot appreciatie en het redelijkheidsbeginsel.

1. Bestreden beslissing: De Minister besluit het ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie te volgen en dit ondanks het schrijven van de raadsvrouw van verzoeker van 11 januari 2002. Dit advies is gebaseerd op de volgende motieven:

"Zo het dan al juist is dat verzoeker hier reeds meer dan zes jaar ononderbroken verblijft en er een vermoeden bestaat van een duurzame integratie en/of humanitaire redenen, dan blijken die vermoedens ten deze helemaal niet bewaarheid. Na al die jaren heeft betrokkene noch een passieve noch een actieve kennis van een van de nationale talen, kan hij niet aantonen waarmee en/of waarvan hij hier overleefd heeft, kan hij niet buigen op een vrienden - of kennissenkring, minstens toont hij, op wie de bewijslast rust, helemaal niet aan daarover te beschikken. Daar waar zijn landgenoten allen Frans spreken, is hij Engelstalig hetgeen meteen de vraag doet rijzen naar zijn reële herkomst en identiteit, alhoewel alle desbetreffende overgelegde stukken prima facie betrouwbaar lijken, en naar de humanitaire redenen om hier een gunstig advies tot regularisatie af te leveren."

De Minister, na te stellen dat hij het advies van de Kamer volgt, repliceert op het schrijven van de raadsvrouw van verzoeker dd. 11 januari 2002 (zie stuk 7) en vervolgt: "Overwegende dat genoemde Kamer van de Commissie voor Regularisatie oordeelde dat er onvoldoende elementen in het dossier aanwezig waren om te kunnen vaststellen of er wel degelijk sprake is van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen. Dat er nu een attest van de vzw Mikst wordt voorgelegd dat spreekt van een taalopleiding van "13 september tot 25 november", welke u niet zou hebben voleindigd. Aangenomen kan worden dat dit een cursus betreft van 13 september tot 25 november

2001, een periode geruime tijd na het indienen van het regularisatieverzoek. Dat het onderzoek de periode betreft voorafgaande aan of tijdens het regularisatieverzoek. Dat ook één getuigenis dd. 19 december 2001 aanwezig is van Kwain Wilson, waarin opnieuw sprake is van een cursus Nederlands. Voor dit element geldt opnieuw het hoger gestelde. Dit getuigenis is overigens onvoldoende om hieruit duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen uit af te leiden.”

2 In rechte:

A. Hoewel verzoeker op het moment van zijn aanvraag 5 jaar en 2 maanden op het grondgebied verbleef, heeft de Kamer en de Minister toch besloten om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren op basis van art. 2.4 van de wet van 22 december 1999. In de geest van de parlementaire voorbereidingswerken (“Onder duurzame sociale bindingen wordt in principe verstaan dat de aanvragers meer dan zes jaar in ons land hebben verbleven.” En “De persoon die het bewijs levert van een onwettig verblijf van net geen vijf of zes jaar verblijf kan toch van de toepassing van de huidige wet genieten wanneer hij elementen kan doen gelden die wijzen op humanitaire omstandigheden en duurzame sociale bindingen.” (Parlementaire Werkzaamheden, Memorie van Toelichting, Doc. 50,02341001 P. 8), veronderstelt dit dus dat de Minister er prima facie van uit gaat dat verzoeker sociale bindingen en humanitaire redenen kan aantonen. Door dus enerzijds de aanvraag ontvankelijk te verklaren en anderzijds te stellen dat verzoeker onvoldoende elementen aantoont dat er sprake is van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, begaat de Minister een contradictio in terminis en bijgevolg ook een fout in de motivering van zijn beslissing.

B. De bestreden beslissing is uitsluitend gebaseerd op de veronderstelling als zou verzoeker onvoldoende elementen hebben aangetoond dat er in zijn geval sprake is van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen. Nochtans is de ratio legis van de arts. 2.4 en 9.9 van de wet van 22 december 1999 juist hierin gelegen dat een kans wordt geboden aan deze vreemdelingen die al geruime tijd illegaal in het land verblijven en dat hun situatie derhalve met de nodige soepelheid moet worden bekeken (zie Parlementaire werkzaamheden, Memorie van Toelichting, Doc. 50, 0234/001 p. 1 en 8). De humanitaire redenen worden, gelet op de verscheidenheid aan mogelijke situaties, evenmin omschreven maar, volgens de voorbereidende werken, moet er wel rekening gehouden worden met de concrete situatie van de vreemdeling. (zie Parlementaire werkzaamheden, Doc. 50, 0234/005 p. 13). De Minister benadrukte zelf dat de persoon die het bewijs levert van een onwettig verblijf van net geen zes of vijfjaar toch van de toepassing van de wet kan genieten wanneer hij elementen kan doen gelden die wijzen op humanitaire omstandigheden en duurzame sociale bindingen (zie Parlementaire werkzaamheden, Memorie van Toelichting, Doc. 50, 0234/001 p. 8). De Minister aanvaardt enerzijds deze humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen impliciet door de aanvraag van verzoeker die slechts 5 jaar en 2 maanden hier verblijft als ontvankelijk te beschouwen (zie supra A), anderzijds heeft de Minister zijn bevoegdheid tot appreciatie overschreden en zich evenmin soepel gedragen door geen rekening te houden met de omstandigheden die door verzoeker werden ingeroepen, zoals:

- verblijf in België sedert december 1994, dus bijna 6 jaar op het moment van zijn aanvraag;
- een vriendenkring die hij heeft opgebouwd (zie de verklaringen van mevr. G., de heer V., de heer W., mevr. A. A.); deze verklaringen zijn telkens voorzien van een kopie van de identiteitskaart van de betrokken persoon; het betreft allen Belgen, behalve de heer W. die nu intussen wel het recht op vestiging verworven heeft (zie stukken 3b, 5c-e, 10)
- Inschrijving bij de VDAB in juni 2000, terwijl het verzoeker pas op 15 april 2000 toegestaan was wettelijk te werken (zie stuk 5h)
- Een attest van de vzw Mikst waaruit blijkt dat verzoeker bijzonder gemotiveerd was om Nederlands te leren (zie stuk 7).

Al deze stukken werden tijdig in de loop van de procedure neergelegd, de Minister verwijst daarentegen enkel naar een advies van de Kamer van de Commissie dat zelf niet juist en afdoende gemotiveerd is. Dit advies houdt immers slechts rekening met de negatieve elementen uit het dossier van verzoeker, zoals het gebrek aan actieve of passieve kennis van één van de landstalen en het feit dat hij niet kan buigen op een vrienden- of kennissenkring. Nochtans heeft verzoeker ter zitting duidelijk het tegengestelde aangetoond: hij legde een stuk neer dat hij is ingeschreven om

Nederlandse les te volgen (zie stuk 5 i) en legde vier/vijf attesten van vrienden neer (stukken 3b en 5 c-e). Ook stuk 5f verwijst naar deze taallessen. Deze stukken ontkrachten wat de Kamer beweert over de talenkennis van verzoeker en zijn gebrek aan een vrienden- of kennissenkring. De Minister heeft dan ook, door zich simpelweg te baseren op dit advies, de verplichting om een administratieve beslissing afdoende te motiveren, geschonden. De raadsman van verzoeker kan trouwens getuigen dat verzoeker effectieve en niet afgebroken inspanningen doet om Nederlands te spreken en onder de knie te krijgen. Wanneer verzoeker per fax op 14 januari 2002 (zie stuk 7) aan de Minister een bijkomende verklaring overmaakt van de vzw Mikst, waaruit blijkt dat verzoeker een vlijtige leerling was en de cursus vroegtijdig diende stop te zetten omwille van financiële redenen en dus buiten zijn wil om, verwijst deze in de bestreden beslissing enkel naar het negatieve element van dit attest: "Dat er nu een attest van de vzw Mikst wordt neergelegd die spreekt van een taalopleiding van "13 september tot 25 november", welke u niet zou hebben voleindigd. Aangenomen kan worden dat dit een cursus betreft van 13 september 2001 tot 25 november 2001, een periode geruime tijd na het indienen van het regularisatieverzoek. Dat het onderzoek de periode betreft voorafgaande aan of tijdens het regularisatieverzoek. Uit stuk 41 blijkt overigens dat deze cursus duurde van 13 september 2001 tot eind januari 2002, wat de Minister nadien verkeerd interpreteert als van 13 september 2001, tot en met 25 november 2001. Deze interpretatie duidt op een miskenning van de stukken van het dossier en wijst er tevens op dat de Minister enkel rekening heeft gehouden met de negatieve elementen.";

2.2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), de wet van toepassing is op de aanvragers die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van hun aanvraag "humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld"; dat deze voorwaarden cumulatief zijn; dat derhalve de aanvrager voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/ van de genoemde wet van 22 december 1999, alsook van de duurzame sociale bindingen die in het land werden ontwikkeld en de humanitaire redenen voor regularisatie op het ogenblik van de aanvraag; dat aldus in het advies van de vierde kamer van de Commissie voor Regularisatie werd vastgesteld dat verzoeker geen actieve noch passieve kennis van een van de landstalen had, niet kon aantonen met welke middelen hij hier overleefd heeft, niet kon buigen op een vrienden- of kennissenkring, zodat werd besloten dat aan de voorwaarde van duurzame sociale bindingen niet werd voldaan; dat de Minister hier in de bestreden beslissing aan toevoegde dat het feit dat verzoeker zich na het indienen van de regularisatieaanvraag alsnog zou hebben ingeschreven voor een cursus Nederlands en tevens een getuigenis voorlegt van een kennis, niet van aard is om alsnog het bestaan van duurzame sociale bindingen aan te moeten nemen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer de volgende stavingsstukken bij zijn regularisatieaanvraag voegde:

- een attest van nationaliteit van 26 oktober 2001;
- certificaat van nationaliteit dd. 1992;
- een kopie van zijn huurcontract;

- een doktersattest, opgemaakt op 21 februari 2000, houdende dat verzoeker door de desbetreffende geneesheer werd behandeld op 11 augustus 1999;
- een verklaring van een kennis die stelt verzoeker te kennen sedert september 1999;
- een treinticket voor een enkele rit Mechelen-Brussel op 6 januari 1998;
- een verklaring van een Belgische kennis, die stelt verzoeker "een paar jaar" te kennen;
- een winkelbon dd. 6 december 1999;
- een verklaring van een medehuurder, die stelt verzoeker sedert 1994 te kennen;
- een aanvullend bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, op 19 juni 2001;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt; dat de Raad van State slechts een marginale toetsing doorvoert en dus enkel een kennelijk onredelijke beslissing zal vernietigen; dat de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat op het ogenblik van de aanvraag duurzame sociale bindingen tot stand waren gekomen, niet getuigt van kennelijke onredelijkheid; dat het oordeel dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd na de aanvraag, niet met zich meebrengt dat alsnog duurzame sociale bindingen zouden zijn ontstaan, evenmin kennelijk onredelijk is; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,

kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.